

Qui vol ser docent?

Segons les conclusions d'una enquesta del sindicat USTEC, un de cada tres docents es planteja canviar de feina. Els motius de la insatisfacció laboral són diversos: salaris discrets, augment de la burocratització, interferència i poc suport de les famílies, ràtios altes a les aules, desgast psicològic, alumnat amb complexitats difícils de gestionar en grups nombrosos i diversos...

Com sempre que apareixen notícies vinculades amb les condicions laborals de mestres i professors, l'opinió pública (si més no, la que crida més a les xarxes socials) ha mostrat dues cares molt polaritzades. Hi ha els qui se solidaritzen amb els docents i hi ha els qui s'escandalitzen que funcionaris acomodats, ben pagats i amb llargues vacances tinguin la gosadia de queixar-se. Els primers acostumen a ser els mateixos afectats o persones que hi estan vinculades, mentre que els segons solen ser pares que no saben què fer amb els fills quan no són a l'escola o envejosos que no toleren que ningú tingui algun privilegi del qual ells no gaudeixen.

Com a professor de secundària, no puc ser imparcial. Però com a docent amb trenta anys d'experiència sí que puc aportar el meu testimoni amb cert coneixement de causa. La nostra és una feina que s'ha

de fer amb il·lusió i, si pot ser, amb passió. Compartir el temps amb adolescents és de les experiències més gratificants del nostre dia a dia, sempre, és clar, que puguis compartir-lo en condicions. Perquè la passió i la il·lusió es desinflen quan t'has d'enfrontar a un mar burocràtic ple de dimensions, avaluacions de competències digitals i socials, àmbits d'aprenentatge, indicadors d'avaluació transversal, rúbriques diverses, programacions basades en situacions d'aprenentatge i premisses pedagògiques segons les quals les emocions passen sempre per davant de continguts, actituds i procediments; o quan t'adones que cada vegada costa més que els alumnes apartin la vista de les pantalles; o quan t'has d'enfrontar a famílies que no accepten que el seu fill és un gandul o un destraller; o quan denuncies la situació i et cau una allau de retrets perquè es veu que no tens dret a queixar-te.

Podem debatre tant com vulguem i podem atacar tant com ens plagui els qui contribueixen a l'educació dels nostres fills en escoles i instituts. La dada irrefutable, però, és que cada cop hi ha més docents que es plantegen deixar la feina i cada cop hi ha menys joves que es plantegen la docència com una opció laboral. Per alguna cosa deu ser, no? I aquest problema, que als centres educatius forma part del dia a dia (quan, per exemple, no envien ningú per cobrir una baixa o costa de cobrir una plaça a principi de curs), és un problema que potser hauria de preocupar tothom.

